ξακολούθησε ἡ θυρωρός.

—Σήμερα παρακοιμήθηκε, αὐτὸ εἶνε ὅλο! ψιθύρισε ὁ ἀστυνομικός.

—Ὄχι, ὄχι, κύριε Νταρζές! ἐπέμεινε ἡ θυρωρός. Ξέρω δεκαπέντε χρόνια τώρα τὸν κ. Ἀλμπέρ. Ποτὲ δὲν ξύπνησε ἀργότερα ἀπὸ τὶς ἕξη... Ἔχω τὸ προαίσθημα ὅτι κάτι κακὸ τοῦ συνέβη...

Παράξενη ἔκφρασι ζωγραφίστηκε ξαφνικὰ στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυνομικοῦ—καὶ τὰ μάτια του πέταξαν μιὰν ἄγρια λάμψι. Πλησίασε πιὸ κοντὰ στὴ θυρωρὸ καὶ τῆς εἶπε μὲ ὑπόκωφη φωνή, τονίζοντας μιὰ-μιὰ τὶς συλλαβές:

—Ἴσως νὰ τὸν δολοφόνησαν!... Χτές τὸ βράδυ ἀκριβῶς μοῦ ἔλεγε ὅτι ἔχει ἕνα θανάσιμο ἐχθρό!...

—Τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι κ' ἐγώ! τραύλισε ἡ θυρωρός, κυττάζοντας τρομαγμένη τὸν ἀστυνομικό. Καὶ κάτω, στὴν αὐλή, ὅλες ἡ νοικάρισσες τὸ ἴδιο λένε...

—Πηγαίνω νὰ δῶ τί συμβαίνει ἀπάνω! συνέχισε ὁ ἀστυνομικός.

Καὶ ὥρμησε στὴ σκάλα. Ἡ θυρωρὸς τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ μακρυά.

Ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἦταν κλειστή. Ὁ Νταρζὲς τὴν χτύπησε δυνατὰ δυὸ-τρεῖς φορές, χωρὶς νὰ λάβῃ ἀπάντησι:

—Θὰ τὴν σπάσω! εἶπε στὴ θυρωρό, ἡ ὁποία εἶχε ἀνεβῆ στὸ μεταξὺ καὶ στεκότανε, κάτωχρη στὸ κεφαλόσκαλο, δίχως νὰ τολμᾶ νὰ προχωρήσῃ...

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς ἔσπασε μὲ τὶς πλάτες του τὴν πόρτα. Καὶ μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀλμπέρ, κλείνοντας τὴ θύρα ἀπὸ πίσω του...

Ὁ Ἀλμπὲρ κοιμόταν βαθειά, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι ἀκόμα τοῦ ναρκωτικοῦ. Τὸ ἕνα χέρι του ἦταν κρεμασμένο ἔξω ἀπὸ τὸ πάπλωμα. Τὸ στόμα του ἦταν μισάνοιχτο.

—Θὰ κοιμᾶται μισὴ ὥρα ἀκόμα! εἶπε μὲ τὸ νοῦ του ὁ ἀστυνομικός.

Μά, συγχρόνως, καθὼς μουρμούριζε τὰ λόγια αὐτά, ἔτρεμε ὁλόκληρος ἀπὸ μιὰ νευρικὴ ταραχή... Χοντρὲς σταγόνες ἱδρῶτος ἄρχισαν νὰ στάζουν στὸ πρόσωπό του, κάτω ἀπὸ τὸ καπέλλο του... Στ' αὐτιά του ἀντηχούσανε διάφορα ὑπόκωφα ψιθυριστά, χωρὶς νὰ ξέρῃ οὔτε ὁ ἴδιος ἀπὸ ποῦ προέρχονται... Τὰ μάτια του εἶχαν πεταχθῆ ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες τους... Ἡ ἰδέα τοῦ «τελείου ἐγκλήματος», περνοῦσε ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀπὸ τὸ μυαλό του, παντοδύναμη, κυριαρχική.

* * *

Πέρασαν ἔτσι λίγα δευτερόλεπτα, ποὺ φάνηκαν αἰῶνες στὸν Νταρζές. Ξαφνικά, ὁ ἀστυνομικὸς σήκωσε τὸ κεφάλι του μὲ ἀποφασιστικὸ κίνημα, ἐνῶ ἕνα παράξενο χαμόγελο ἦταν ζωγραφισμένο στὰ χείλη του, κ' ἔρριξε γύρω του ἕνα βλέμμα. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδε ἦταν μιὰ μεγάλη καὶ βαρειὰ τσιμπίδα, μπρὸς στὸ τζάκι... Πλησίασε στὸ παράθυρο, σκέπασε τὰ χέρι του μ' ἕνα μαντῆλι, ἄνοιξε τὰ παντζούρια, κύτταξε πρὸς τὰ κάτω καὶ βεβαιώθηκε ὅτι δὲν ἦταν δύσκολο νὰ μπῆ κανεὶς στὸ δωμάτιο τοῦ Ἀλμπὲρ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ, χρησιμοποιώντας μιὰ σκάλα...

Ἄφησε τὸ παράθυρο μισάνοιχτο, πλησίασε μὲ σταθερὸ βῆμα στὸ τζάκι, πῆρε τὴν τσιμπίδα μὲ τὸ χέρι ποὺ εἶχε ἀκόμα τυλιγμένο μὲς στὸ μαντῆλι του, γιὰ νὰ μὴν ἀφήσῃ δακτυλικὰ ἀποτυπώματα, σημάδεψε ἀπὸ κάποια ἀπόστασι τὸν ἀποκοιμισμένο Ἀλμπὲρ στὸ κεφάλι—καὶ πέταξε τὸ βαρὺ ἀντικείμενο μ' ὅλη τὴ δύναμί του ἀπάνω στὸ κεφάλι του, ἀφήνοντάς τον νεκρό...

.....

Ὕστερ' ἀπὸ ἕνα περίπου μῆνα, σταματοῦσαν ἡ ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δολοφόνου τοῦ Ἀλμπέρ. Ἡ ἀνάκρισι πιστοποίησε ὅτι ὁ κακοῦργος μπῆκε στὸ δωμάτιο τοῦ γέρου ἀπὸ τὰ κεραμίδια τοῦ διπλανοῦ σπιτιοῦ καὶ ὅτι σκότωσε τὸν Ἀλμπὲρ μὲ τὴν τσιμπίδα... Ποιὸς ἦταν ὅμως αὐτὸς ὁ δολοφόνος; Κανένα λαγωνικὸ τῆς Παρισινῆς ἀστυνομίας—οὔτε καὶ ὁ Νταρζές, ὁ ὁποῖος κατέβαλε ὑπεράνθρωπες προσπάθειες γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν δράστη...—δὲν μπόρεσε ν' ἀνακαλύψῃ τὴν παραμικρὴ ἔνδειξι γιὰ τὴν ταυτότητα τοῦ κακούργου...

—Ἐμεῖς κάναμε τὸ καθῆκον μας! εἶπε ὁ ἀνακριτής. Ἂς ἀφήσουμε τώρα στὴν τύχη τὴν φροντίδα νὰ ρίξῃ μιὰ μέρα τὸν δολοφόνο στὰ χέρια μας...

Ὁ μυστηριώδης κακοῦργος, ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε ἕνα «τέλειο ἔγκλημα» ἔπεσε, πράγματι μιὰ μέρα—ἕξη μῆνες μετὰ τὸν φόνο τοῦ Ἀλμπὲρ—ὄχι στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης, ἀλλὰ τῶν φρενολόγων, οἱ ὁποῖοι παρεκλήθησαν νὰ ἐξετάσουν τὴν μοναδικὴ περίπτωσι ἑνὸς ἀστυνομικοῦ, τοῦ Νταρζές, ποὺ σκότωσε χωρὶς λόγο, γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ στὴν πράξι μιὰ θεωρία του.

Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀστυνομικοῦ θὰ μποροῦσε νὰ παραμείνῃ ἀτιμώρητο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀφοῦ κανεὶς δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ ὑποπτευθῆ τὸν Νταρζές. Τιμωρήθηκε ὅμως ἀπὸ μιὰ ἄλλη δύναμι—γιὰ ν' ἀποδειχθῆ, γιὰ μιὰ ἀκόμα φορά, ὅτι κανένα ἔγκλημα μέχρι σήμερα δὲν ἔμεινε χωρὶς νὰ λάβῃ τὴν ἀνάλογη τιμωρία του...

ΡΟΜΠΕΡ ΓΚΑΓΙΑΡ

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἔρωτες δὲν διαρκοῦν πολύ. Συμβαίνει καὶ μ' αὐτοὺς ὅ,τι συμβαίνει μὲ τὰ ξύλα, ποὺ γιὰ νὰ μᾶς ζεστάνουν καίγονται γρήγορα. Φρειδερῖκος ὁ Μέγας

* * *

Ἔρωτας χωρὶς ἐγωϊσμό, καπρίτσια καὶ καυγαδάκια, δὲν εἶνε ἔρωτας. Μπουαλώ

* * *

Δὲν μπορεῖ παρὰ ἡ ζήλεια νὰ ἔσπρωξε τὸν Ἀδὰμ νὰ ἐπιβάλῃ στὴν Εὔα νὰ κρύψῃ τὴ γυμνότητά της. Γκαῖτε

* * *

Γιὰ τὶς γυναῖκες μονάχα ἡ περιφρόνησι ἔχει ἀξία. Α. Γκινιὼν

* * *

Ὅταν ἀκούω μιὰ γυναῖκα νὰ μιλάῃ, φεύγω μακρυά, καθὼς ὅταν ἀκούω τὸ σφύριγμα μιᾶς ἔχιδνας. Ἀπόστολος Πέτρος

* * *

Μιὰ γυναῖκα ποὺ δὲν εἶνε ὄμορφη, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ εἶνε καλή. Κυρία Γκέμπερ

* * *

Γυναῖκα καὶ χειμωνικό, ἡ τύχη τὰ διαλέγει. Ἑλληνικὴ Παροιμία

* * *

Βιαστικὸς γάμος, μακρυὰ μετάνοια. Γερμανικὴ

* * *

Τὸ μάτι κάνει τὴν ἀγάπη. Καταλανικὴ

* * *

Πάντρεψε τὸ παιδί σου ὅταν θέλεις καὶ τὸ κορίτσι σου ὅταν μπορεῖς. Βρετταvικὴ

* * *

Μὲ δυὸ πράγματα δὲν πρέπει νὰ παίζῃ κανείς: Μὲ τὴ φωτιὰ καὶ τὸν ἔρωτα. Γαλλικὴ

* * *

Οἱ ἄνδρες λένε γιὰ τὶς γυναῖκες ὅ,τι τοὺς ἔρθει κ' ἡ γυναῖκες κάνουν τοὺς ἄνδρες ὅ,τι θέλουν. Σεγκοὺρ

* * *

Οἱ ἄνδρες δὲν εἶνε, παρὰ ἐκεῖνο ποὺ ἀρέσει στὶς γυναῖκες. Λαφονταίν

* * *

Ἡ γυναῖκα πάντα παραδίδεται στὸν ἄνδρα, γιὰ νὰ τὸ κάνῃ ὅμως αὐτό, πρέπει νὰ βρῇ καὶ κάποια πρόφασι. Ε. Παγιερὼν

* * *

Ἡ ἀναγκαιότερη καὶ σπουδαιότερη ἀρετὴ γιὰ τὴ γυναῖκα εἶνε ἡ μειλιχιότης. Ρουσσὼ

* * *

Ἐνάρετες μπορεῖ νἆναι μονάχα ἡ γυναῖκες ἐκεῖνες, ποὺ ἡ φύσις δὲν τὶς προίκισε μὲ κανένα θέλγητρο. Κυρία Συὰρ

* * *

Ὁ ἔρωτας δὲν ἔχει καμμιὰ ἡλικία. Βρίσκεται διαρκῶς στὴ γένεσί του. Πασκὰλ

* * *

Ἡ γυναῖκες κ' ἡ σαρδέλλες εἶνε μικροκαιομένες. Ἱσπανικὴ Παροιμία

* * *

Πολλὲς φορὲς τὰ φιλιά, ποὺ δίνονται ἀπὸ ἕναν κύριο σ' ἕνα παιδί, δὲν δίνονται, παρὰ γιὰ τὴν μητέρα του. Γερμανικὴ

* * *

Προπιμώτερο εἶνε νὰ σοῦ πονάῃ ἡ τσέπη, παρὰ ἡ καρδιά. Ἰταλικὴ

* * *

Ὁ ἔρωτας ταπεινώνει καὶ τοὺς πιὸ ἀτιθάσσους ἀκόμα. Ἱσπανικὴ

* * *

Ὑπάρχουν τρία πράγματα, ποὺ ἡ γυναῖκα εἶνε ἀδύνατον νὰ τὰ ἀποφύγῃ: Νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴ βιτρίνα ἑνὸς καταστήματος νεωτερισμῶν, χωρὶς νὰ ἀγοραστήσῃ, νὰ ἰδῇ ἕνα μικρὸ παιδὶ χωρὶς νὰ τὸ φιλήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ μιὰ δαντέλλα, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ: «Πόσο πουλιέται ὁ πῆχυς;» Λάϋτον